

ЕРАТРИЛЪР

АНОНИМНИТЕ

Запомни 5 ноември

*Remember, remember the fifth of November,
Gunpowder Treason and Plot,
I see no reason why the gunpowder treason
should ever be forgot.
Gay Fox, Gay Fox, 'twas his intent
To blow up the King and the Parliament.
Three score barrels of powder below,
Poor old England to overthrow*

*Спомняй си, спомняй си пети ноември,
на Барутния заговор и предателството деня.
Не виждам причина да бъде забравен.
Гай Фокс, Гай Фокс намерение имаше
да взриви парламента и краля.
Трийсет бурета барут отдолу
горката стара Англия да свалят.
Английска броилка*

Тази книга е роман. Според възприетото определение персонажите и ситуациите в този разказ са напълно измислени, всякаква прилика с действителни личности и събития не може да бъде друга, освен случайна. Но не е забранено на читателя да си състави собствено мнение, а авторът има достатъчно доверие в неговата интелигентност, за да заложи на това, че той ще съумее да отдели истината от заблудата, действителността от измислицата.

Защото тук става дума именно за това: в играта на маски, в каквато в наши дни се е превърнало онова, което наричаме действителност – която все повече се смесва с онова, което наричаме виртуалност – е твърде дръзко да се поставя строга граница между информация и пропаганда, реално и илюзорно, документално и фикционално. Истините се появяват маскирани, под видимостта на лъжата.

Това е причината, поради която авторът на този роман предпочете да запази анонимност и да не подписва „Анонимните“, което се оказва едновременно заглавие на тази книга и название на международна група хакери и активисти анархисти, извършващи мащабни акции на електронно пиратство срещу държавни институции или големи финансови групи в името на свободата и на отхвърлянето на масовата манипулация.

Членовете на „Анонимните“ се появяват пред публика с маски на Гай Фокс, наподобяващи

лицето на Матамор от комедия дел арте. Гай Фокс е съществувал наистина. Той е английски католик от началото на XVII век, участник в Барутния заговор с цел да бъде взривена Камарата на лордовете в Уестминстърския дворец на 5 ноември 1605 г., като се заложат експлозиви в подземията и така бъдат избити всички аристократи, обединени около краля протестант Джеймс I. Той е арестуван, измъчван и екзекутиран. След това се превръща в народен герой, който се чества всяка година на пети ноември в англосаксонските страни. Денят на Гай Фокс се отбелязва с фейерверки, а децата палят маскирано чучело, изобразяващо Гай, име, придобило по-късно значение на млад мъж, младеж (guy), обикновен, анонимен човек. Той е представител на мълчаливото мнозинство, когото „Анонимните“ решават да превърнат в анархист, бунтуващ се срещу всяка форма на несправедлива власт.

Този роман, фиктивен по дефиниция, в който е разпилян бисерът на истината, проследява историята – истинска? фалшива? Всеки трябва да прецени сам – на „Анонимните“ от 5 ноември 1605 до 5 ноември 2020 г. или повече от четири века на конспирации.

Четири века на борби между властта и потисничествата, които тя налага, и „Анонимните“ и свободата, която те защитават.

Помни пети ноември Remember the 5th of november

Remember, remember

The 5th of November

Помни, помни

Пети ноември

„Remember“, Джон Ленън &

Plastic Ono Band, Remember, 1970

Видео, качено онлайн от Nowhereman113 на 15 юни 2012 г.

1.

A

Бункер, някъде далеч от всичко, навечерието на 5 ноември 2020 г.

A наблюдаваше света през прозорците на своите огромни екрани. Беше достатъчно да прекара пръсти по клавиатурата пред себе си, за да се свърже моментално с някоя от уебкамерите, разположени на всяко стратегическо място на планетата. Вашингтон, Лондон, Париж, Москва: без да става от креслото си, пътуваше на воля, когато си пожелаеше. Беше постигнал древната мечта за вездесъщност, която винаги беше обсебвала онези, които се стремяха да станат господари на света. Беше едновременно навсякъде. Виждаше всичко. Знаеше всичко. Той беше Окоето, втръчено във Творението, творение, чийто демиург не беше, но върху което бе установил контрол. Неговото могъщество обаче не се изчерпваше с всеобщото наблюдение. Беше овладял напълно различните механизми, които управляваха света. Можеше да ги командва от разстояние, както и можеше да влияе, да манипулира, да възпира или подчинява всекиго, когото искаше – от най-незначителния човечец до най-високопоставения държавник. Той притежаваше върховната власт, а никой не го знаеше. В това се криеше силата му. Той беше повелителят на играта, за чието съществуване никой не подозираше. Той беше свършеният анонимен. Единствената му самоличност се свеждаше до тази буква А, с която се бе нарекъл. Първата буква на азбуката, която със същия успех можеше да бъде и последна. Алфа и омега. А като анонимен, А като Avengers¹, А като Анархия, А като Апокалипсис.

¹ Отмъстителите. Екипът от свръхгерои, създаден от студио „Марвел“. – Б. пр.

Беше сам, но въпреки това беше легион. Безбройна армия беше на негова служба. Армия, състояща се не от военни, а от обикновени граждани без пагони, които не разполагаха с оръдия, а с компютри. Тяхното бойно поле беше интернет, виртуалната паяжина, обвиваща Земята, пренебрегваща границите, законите и правителствата.

Тази армия имаше име: Анонимните. Армия в сянка, съставена от гийкове, хакери, електронни пирати и туикъри на компютри от всякакви видове, които не понасяха задушаващата хватка на властниците върху масите. За тях изобретяването на интернет беше равностойно на откриването на Америка от Христофор Колумб. Нов континент, девствен и свободен, където можеха да странстват без граници и препятствия. Див запад, приемащ компютърните пионери, каквито бяха те, освободени от законите на Стария свят. Бяха повярвали в него и все още вярваха. Бяха готови на всичко, за да защитят територията си. Да престъпват правилата, диктувани от Великите сили, да проникват незаконно в базите-данни на правителствата и големите транснационални компании, да хакват и най-силно криптираните сайтове. За да съхранят независимостта и тоталната свобода на изразяване, която според тях трябваше да властва в интернет, те бяха обявили война на онези, които искаха да поробят мрежата така, както бяха поробили народите. Кибервойна.

Само че ето какво: анонимните воители на интернет нямаха нито структура, нито командири, нито говорители. Тяхното отхвърляне на властта ги възпираше по природа да въплъщават на свой ред някаква власт, каквато и да беше тя. Всеки правеше каквото си искаше, рискувайки да попречи на действията на другите. Нямаше друга линия на поведение, освен абсолютната свобода. „Анонимните“ бяха тяло без глава или по-скоро тяло, надарено с милиони глави, които не успяваха да се обединят, освен за точно определени поводи за борба, водени от обща цел. В края на краищата „Анонимните“ неизбежно щяха да се разпаднат или да бъдат овладени от онези, на които техните членове се противопоставяха.

Именно тук се намеси А.

А обедини тайно движението „Анонимните“. Той пое контрола над него, без никой да се усети. Стана върховен и неизвестен главнокомандващ на армията на сенките. Подмени колективното съзнание на тези идеалисти, за да наложи своята воля. Спаси „Анонимните“ от утопията, в която затъваше това движение, за да го постави на терена на съотношението на силите. Той сведе единствено до себе си милионите неизвестни, които се криеха зад своите компютри. А като „Анонимните“.

А знаеше, че моралният кодекс на „Анонимните“ забранява да се хвалиш, да използваш колектива от Анонимни, за да се самоизтъкваш. Основното правило на „Анонимните“ беше абсолютна скромност, осъждане на самопромотирането, което колективът наричаше

подигравателно *leaderfag*². „Анонимните“ не бяха един индивид, нито дори сбор от индивиди, те бяха идея. Затова бяха неразрушими. Идеите бяха свободни, те не можеха да бъдат нито инквизирани, нито хвърлени в затвора, нито убити. А знаеше всичко това. Но не му пукаше. Беше по-даровит от другите и искаше това да му послужи за нещо. А и като се замислиш, какво щеше да стане с „Анонимните“ без маската на Гай Фокс? Не беше ли това култ към личността? А не се заблуждаваше. Онова, което мотивираше хората и ги подтикваше да прегърнат някоя кауза, не бяха толкова идеите, защитавани от нея, колкото харизмата на водачите, които им даваха своя глас. Героите. Дори свръхгероите – като в комиксите и филмите. Супермен, Батман, Спайдърмен. Анонимни герои, чиито маски ставаха въплъщение на тяхната мощ и магнетизъм. Като Гай Фокс. А беше анонимен. Но се смяташе преди всичко за свръхгерой. Във всеки случай щеше да стане такъв, след като изпълнеше своя голям удар.

Да овладее властта над колектива на „Анонимните“ беше като детска игра. Беше му достатъчно да хакне хакерите, да пиратства пиратите, да отклони в своя полза милиардите информации, които циркулираха в мрежата всеки ден, всяка минута и всяка секунда. Беше му достатъчно да вземе преднина пред всички други, да бъде най-добрият. Оттогава командваше дистанционно хората в интернет, които подкрепяха покорно неговите акции и послания, защото вярваха, че произлизат от безформената мъглявина на „Анонимните“, докато всъщност бяха инициатива единствено на А.

Той дори си имаше дума, с която наричаше своите неволни съучастници: киберзомби.

Към човешките ресурси А трябваше да прибави безгранични материални и финансови ресурси. Той беше богат. Безгранично богат. Най-богатото същество на планетата, макар че името му не присъстваше в класациите на „Форбс“. Не беше спечелил богатството си. Защо да го прави? Беше го присвоил, вземайки своя дял от милиардите трансфери на пари, които преминаваха постоянно от банка в банка и от континент на континент. Никога големи суми, за да не привлича вниманието. Няколко centa или сантима стигаха, защото, умножени по броя на операциите, осъществявани всеки ден, те накрая се превръщаха в милиарди долари или евро, а той бе имал грижата да ги конвертира в биткойни, тази виртуална валута, която, той бе убеден, накрая щеше да се окаже единствената сигурна валута в света.

Беше разположил генералния си щаб в този бункер, чието местоположение се пазеше в пълна тайна. На стените часовници показваха часа в главните финансови центрове: Лондон, Ню Йорк, Токио, Париж. Отворите към външния свят бяха изолирани и А нямаше представа какво се случва отвън, дали е ден или нощ, студено или топло. Впрочем това не го интересуваше. Този бункер можеше да се разполага на Луната или на Марс. Не беше част от света, макар да беше негов център. Беше върховният наблюдателен пункт, от който А плетеше заговорите си.

² От *leader* и *fag* (жаргонно за гей, педал), използвано от „Анонимните“ за онези, които се натискат прекалено да оглавят някоя операция. – Б. пр.

Той издаде кратко изрѣмжаване, приглушено от маската, която носеше постоянно, дори когато беше сам. Не можеше да поеме риска, колкото и минимален да беше, да разкрие пред някого истинското си лице. Маската беше същата като онази, която използваша членовете на „Анонимните“, когато се появяваха на публични акции: маската на Гай Фокс с ироничната му усмивка, с острата му брадичка, мустаци с вирнати върхове и присвити очи с лукав израз, увенчана с дълга коса и шапка с широка периферия. За да допълни тази дегизировка, А се беше увил с дълго наметало. Издокаран така, изглеждаше като персонаж от друго време, изгубил се в някаква футуристична епоха. Сякаш Д`Артанян изведнѣж се бе измъкнал от света на „Тримата мускетари“, за да нахълта в „Матрицата“.

А започна бързо да преглежда снимки, докато не стигна до онази, която го интересуваше: панорамна гледка към Уестминстърския дворец, увенчан от Биг Бен, в Лондон. Седалището на парламента и на британската Камара на лордовете. Той внезапно се изправи, изостави екраните си и пристъпи към дългата маса, на която беше разположен макет на двореца, който беше показан на екрана.

Започна да си тананика:

*Спомняй си, спомняй си пети ноември,
на Барутния заговор и предателството дѣня.
Не виждам причина да бѣде забравен.
Гай Фокс, Гай Фокс намерение имаше
да взриви парламента и краля.
Трийсет бурета барут отдолу
горката стара Англия да свалят.*

Пети ноември. Реваншът на Гай Фокс, завърнал се от отвѣдното под формата на милиони анонимни, наложили маската му, за да довършат неговото дело.

Да разрушат символа на западното и англосаксонското превъзходство, където се разиграваше пародия на демокрация.

Уестминстърския дворец.

След няколко часа от него нямаше да остане камък върху камък. Щеше да се разлети на парчета благодарение на веселите фойерверки, достойни за Гай Фокс.

Пусна запис на една стара песен на Джон Ленън, „Римембър“, записана през 1970 г. с „Пластик Оно Бенд“. В нея бившият бийтълс правеше ясна алюзия с Барутния заговор на Гай Фокс, като подхващаше в края думите на броилката: *Спомняй си, спомняй си пети ноември.*

Веднага след тях се чуваше мощен взрив. Онзи, който е трябвало да избухне четири века по-

рано.

Още не беше прекалено късно.

А натисна едно копче. Веднага батарея от петарди започна да проблясва във вътрешността на макета, а миниатюрни ракети заизбухваха под сводовете на бункера. При последната детонация макетът рухна като замък от карти и около него се издигна огнена стена.

А избухна в смях и се провикна:

– Честит рожден ден, Гай Фокс!